

Forslag

til

Lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

(Mobilitetsfremmende ydelser, beskæftigelse af arbejdsløse m. v.)

Fremsat den 3. december 1970 af *arbejdsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring foretages følgende ændringer:

1. Lovens titel affattes således: „Lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.“.

2. § 9, stk. 3, affattes således:

„Stk. 3. Formanden og suppleanten for denne skal være uafhængige af de i nævnet i henhold til stk. 4 repræsenterede lønmodtager-, arbejdsgiver- og erhvervsinteresser.“

3. Kapitel 4 affattes således:

„Kapitel 4. Mobilitetsfremmende ydelser.

§ 12. I tilfælde, hvor arbejdsformidlingen påtænker at anvise arbejdssøgende arbejde uden for hjemstedet, påhviler det arbejdsformidlingen, inden anvisning sker, at tilvejebringe nærmere oplysninger om løn og arbejdsvilkår for det pågældende arbejde og om, hvorledes og på hvilke vilkår der kan skaffes de anviste arbejdere kost og logi.

Stk. 2. I tilfælde, hvor arbejdsformidlingen anviser arbejde over så store afstande og under sådanne forhold, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skift af bopæl, og hvor overflytningen anses for ønskelig ud fra en vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet, påhviler det arbejdsformidlingen at udfolde bestræbelser for at skaffe den tilflyttede bolig.

Stk. 3. I de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde

Arbejdsmin. 4. kt. j. nr. 11.309-00

samt i øvrigt på forespørgsel fra en arbejdssøgende påhviler det arbejdsformidlingen at give oplysning om de i henhold til §§ 13-19 gældende bestemmelser om økonomisk støtte, herunder om ansøgningsfrister og klage-regler.

§ 13. Til fremme af beskæftigelsesudviklingen kan arbejdsformidlingen yde følgende former for økonomisk støtte til arbejdssøgende:

1. Rejsehjælp, jfr. § 14.
2. Flyttehjælp, jfr. § 15.
3. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, jfr. § 16.
4. Bolighjælp, jfr. § 17.
5. Starthjælp, jfr. § 18.
6. Etableringshjælp, jfr. § 19.

Stk. 2. Støtte kan ydes til arbejdssøgende, såfremt

1. de er arbejdsløse eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid,
2. passende arbejde ikke kan anvises på hjemstedet, og
3. arbejde overtages andetsteds, hvor der er behov for arbejdskraft af den omhandlede art, jfr. dog § 14, stk. 2, nr. 1.

Stk. 3. Til arbejdssøgende, som i forbindelse med afslutning af en uddannelse overtager arbejde uden for uddannelsesstedet, kan støtte kun ydes, når ganske særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 4. Støtte kan ikke ydes i det omfang, den pågældende på anden måde kan modtage dækning for udgifter til de i §§ 14-19 omhandlede formål.

Stk. 5. Støtte kan ikke ydes, hvis der er grund til at antage, at hjælpen ikke vil medføre det tilsigtede formål.

Stk. 6. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet nærmere regler for ydelse af støtte.

§ 14. Rejsehjælp ydes som en godtgørelse svarende til udgiften ved befording med offentligt befordringsmiddel. Herudover ydes under længere rejser et tillæg, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. Dette tillæg kan dog ikke ydes ved de i stk. 2, nr. 4 og 5, nævnte rejser.

Stk. 2. Hjælpen kan ydes til personer, som

1. rejser for at søge arbejde uden for hjemstedet, såfremt arbejdsformidlingen finder rejsen nødvendig for ansættelsesforholdets etablering eller i øvrigt af afgørende betydning for den arbejdssøgende,
2. rejser for at overtage arbejde uden for hjemstedet, idet der dog ved rejse til udlandet kun kan ydes rejsehjælp i overensstemmelse med regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet,
3. rejser tilbage til hjemstedet efter at have arbejdet uden for dette, når arbejdsforholdet er ophørt efter så kort tid, at den arbejdssøgende ikke med rimelighed bør bekoste hjemrejsen, såfremt årsagen til arbejdets ophør ikke kan tilregnes ham, og andet passende arbejde på tilflytningsstedet ikke kan anvises ham,
4. rejser tilbage til hjemstedet i tilfælde som nævnt i § 20, stk. 2, eller
5. dagligt rejser mellem hjem og arbejdssted, såfremt arbejdet er anvist af arbejdsformidlingen og er af midlertidig art, og såfremt afstanden normalt vil forudsætte, at den pågældende tager ophold uden for hjemstedet.

§ 15. Flyttehjælp ydes som en godtgørelse for dokumenterede rimelige udgifter ved transport af bohøve samt som en godtgørelse svarende til udgiften ved familiemedlemmers befording med offentligt befordringsmiddel.

Stk. 2. Hjælpen kan ydes til personer, der har overtaget arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra det hidtidige hjemsted, at de er henvist til at

tage ophold uden for dette, og som ønsker at flytte deres hjem til det nye arbejdssted.

§ 16. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse ydes til forsørgere, som har overtaget arbejde i en sådan afstand fra hjemstedet, at de er henvist til at tage ophold uden for dette, medens familien forbliver boende på hjemstedet.

Stk. 2. Tilskuddet fastsættes af arbejdsdirektøren for et finansår ad gangen til et sådant beløb pr. dag, at det for en uge svarer til 20 pct. af en ugeløn ved fuld sædvanlig arbejdstid med den af Danmarks Statistik offentliggjorte timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg) for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet i det nærmest foregående april kvartal. Beløbet afrundes til nærmeste med 50 øre delelige tal.

Stk. 3. Tilskuddet, der ydes ugevis bagud for hver af ugens 7 dage, kan ikke ydes for kortere tid end en uge og normalt ikke for længere tid end 6 måneder fra arbejdets overtagelse. Når omstændighederne taler derfor, kan arbejdsformidlingen forlange tilskudsperioden med indtil 6 måneder. Arbejdsdirektøren kan under særlige omstændigheder forlange tilskudsperioden med mere end 6 måneder.

Stk. 4. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse ydes til ikke-forsørgere i tilfælde; hvor bevarelse af bolig på hjemstedet skønnes at være rimelig i en overgangsperiode. Hjælpen ydes som en godtgørelse for boligudgiften på hjemstedet, dog højst med det i stk. 2 nævnte beløb. Hjælpen kan ikke ydes for længere tid end 6 måneder fra arbejdets overtagelse.

Stk. 5. Til forsørgere, der modtager tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, ydes tillige rejsehjælp efter reglerne i § 14 til en månedlig rejse til hjemstedet og tilbage eller til et familiemedlems rejse til arbejdstagerens midlertidige opholdssted og tilbage.

§ 17. Bolighjælp ydes som garanti for lån eller som lån til betaling af boligandel eller boligindskud eller til forudbetaling af leje ved overtagelse af lejlighed eller værelse.

Stk. 2. Hjælpen kan ydes til personer, der

har overtaget arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra det hidtidige hjemsted, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skift af bopæl.

Stk. 3. Hjælpen kan dog kun ydes, såfremt overflytningen af arbejdskraft anses for ønskelig ud fra en samlet vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet.

§ 18. Starthjælp ydes til arbejdssøgende som hjælp til dækning af udgifter i forbindelse med overtagelse af arbejde af mindst 1 måneds forventet varighed i en sådan afstand fra hjemstedet, at de pågældende er henvist til at tage ophold uden for dette. De nærmere regler herom fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. Bestemmelsen i § 17, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 19. Etableringshjælp ydes som hjælp til dækning af udgifter i forbindelse med flytning til forsørgere, som har overtaget arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra hjemstedet, at de er henvist til at skifte bopæl, og som med deres familie indflytter i selvstændig bolig på arbejdsstedet. De nærmere regler herom fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. Bestemmelsen i § 17, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

4. Efter afsnit III indsættes:

„Afsnit III. a. Særlige foranstaltninger til beskæftigelse af arbejdsløse.

Kapitel 15 a.

§ 97 a. For at imødegå ledighed, som ikke kan afhjælpes ved arbejdsformidling eller ved omskoling, uddannelse eller revalidering efter den herom gældende lovgivning, kan der ydes statstilskud til beskæftigelse ved arbejde, som udføres af eller for statsinstitutioner, amtskommuner eller kommuner, eller hvor særlige forhold taler derfor, private institutioner eller private.

Stk. 2. Det påhviler arbejdsmarkedsnævnene at tage initiativet til, at der i særlig ledighedsramte kommuner i samarbejde med arbejdsformidlingen udarbejdes planer for arbejde, som er egnet til iværksættelse med kort varsel i perioder med tyngende ledighed,

Stk. 3. Løn- og arbejdsvilkårene ved beskæftigelse som nævnt i stk. 1 skal være de sædvanlige vilkår ved tilsvarende arbejde. Arbejdsdirektøren kan dog i ganske særlige tilfælde efter indstilling fra vedkommende arbejdsmarkedsnævn godkende sådanne afvigelser, som der er opnået enighed om med de arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer, som normalt slutter overenskomst om løn- og arbejdsvilkår for tilsvarende arbejde.

Stk. 4. Administrationen af bestemmelsen i stk. 1 varetages af arbejdsformidlingskontorerne med bistand af vedkommende arbejdsmarkedsnævn og under tilsyn af arbejdsdirektoratet med bistand af landsarbejdsnævnet. Afgørelse i sager om ydelse af statstilskud kan først træffes efter indhentet udtalelse fra arbejdsmarkedsnævnet. 6 medlemmer af arbejdsmarkedsnævnet kan forde enhver sag forelagt for arbejdsdirektøren, som træffer afgørelse efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Stk. 5. Arbejdsministeren fastsætter efter indstilling fra arbejdsdirektøren, som herom forhandler med landsarbejdsnævnet, de nærmere regler for gennemførelse af bestemmelserne i denne paragraf, samt hvilke midler der skal stilles til rådighed for de enkelte arbejdsformidlingskontorer til varetagelse af de i stk. 1 omhandlede opgaver.

Stk. 6. Arbejdsministeren kan bemyndige arbejdsdirektøren til at træffe særlige foranstaltninger til fremme af vinterbeskæftigelse.”

5. I § 98 indsættes efter stk. 3, som nyt stk. 4:

„*Stk. 4.* Klager over et arbejdsformidlingskontors afgørelser ved administrationen af § 97 a kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger indbringes for arbejdsdirektøren“.

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

6. I § 111, *stk. 1*, ændres „1971“ til: „1972“.

§ 2.

Stk. 1. Loven, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder i kraft den 1. april 1971.

Stk. 2. Lov nr. 354 af 27. december 1958 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse ophæves. Samtidig bortfalder meddelte tilsagn om

senere godkendelse af arbejder til udførelse med statstilskud efter den nævnte lov eller tidligere beskæftigelseslove.

Stk. 3. Godkendelser af arbejder til udførelse med statstilskud, der er meddelt i henhold til den i stk. 2 nævnte lovgivning, bortfalder, såfremt det pågældende arbejde ikke er påbegyndt eller genoptaget inden den 1. januar 1972, eller såfremt det — uanset tidspunktet for dets påbegyndelse eller genoptagelse — ikke er afsluttet inden den 1. april 1973. Arbejdsministeren kan i særlige tilfælde tillade forlængelse af disse frister. På arbejder, der udføres i henhold til godkendelse som nævnt i 1. pkt., anvendes beskæftigelsesloven af 1958 med undtagelse af § 13 og § 18, stk. 1, 2. pkt., og

med den ændring, at bestemmelsen i arbejdsløshedslovens § 97 a, stk. 3, træder i stedet for beskæftigelseslovens § 10.

Stk. 4. Anvisning af eventuelt resterende tilskudsbeløb for arbejde, der er udført med godkendelse efter den i stk. 2 nævnte lovgivning, er for arbejde, udført før den 1. april 1971, betinget af, at dokumentation for udgifternes afholdelse og godkendelsesvilkårenes overholdelse indsendes til arbejdsministeriet inden den 1. april 1972. For arbejde, der udføres efter den 1. april 1971, er anvisningen betinget af, at tilsvarende dokumentation indsendes inden en af arbejdsministeren i det enkelte tilfælde fastsat frist.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 (Folketingstidende 1969-70, FF sp. 3233, 3605, 4342 og 4473, tillæg A, sp. 2369, tillæg B, sp. 673 og tillæg C, sp. 321) er ikke senere ændret.

A. Efter vedtagelsen af lov nr. 114 af 24. marts 1970 foretog en række amtsråd indstilling i medfør af lovens § 9, stk. 2, om beskikkelse af medlemmer af kommunale råd som formænd for arbejdsmarkedsnævne og/eller suppleanter for disse.

Arbejdsministeriet mente imidlertid ikke at kunne foretage beskikkelser i henhold til disse indstillinger, idet de indstillede ikke opfyldte kravet i stk. 3 om uafhængighed af de i nævnet repræsenterede interesser, som efter ministeriets opfattelse også omfatter de kommunale interesser.

Ministeriet støttede sig herved bl. a. på den i bilag 1 i forslaget til loven indeholdte indstilling af november 1969 fra arbejdsministeriets kontaktgruppe. Det siges heri bl. a. (tillæg A, sp. 2474), at det må „være af afgørende betydning at sikre formandens neutralitet i forhold til de i nævnet repræsenterede interesser — herunder de kommunale — ved en fremtidig ordning“.

Under hensyn til den tvivl, der fra forskellig side blev rejst om rigtigheden af arbejdsministeriets opfattelse, forelagde ministeriet i maj 1970 spørgsmålet for kammeradvokaten, der som sin formening udtalte, at ordlyden af § 9, stk. 3, hvis forståelse

på dette punkt stærkt støttes af forarbejderne til loven, udelukker, at en amtsborgmester, et amtsrådsmedlem, en borgmester i en primærkommune eller et kommunalbestyrelsesmedlem beskikkes til formand eller suppleant for formanden i et arbejdsmarkedsnævn.

Arbejdsministeren har i forbindelse med besvarelse af spørgsmål nr. 60 fra folketingets udvalg angående forslag til lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., m. fl. lovforslag, orienteret udvalget om det foranstående, og udvalget har herefter i beretning af 5. oktober 1970 udtalt bl. a., at det ikke har været udvalgets hensigt at åbne mulighed for en sådan fortolkning, hvorfor udvalget henstiller til arbejdsministeren at træffe sådanne foranstaltninger — eventuelt gennem fremsættelse af lovforslag — som er nødvendige for, at medlemskab af kommunale råd ikke udelukker fra beskikkelse til hvervet som formand for arbejdsmarkedsnævn eller som suppleant for denne.

Regeringen kan tiltræde folketingsudvalgets synspunkt og har derfor — under hensyn til det foranførte om lovens forståelse i dens nuværende skikkelse — fundet det påkrævet at fremsætte foranstående forslag til ændring af lovens § 9, stk. 3.

Da der har fundet beskikkelse sted i henhold til § 9, stk. 2, for den indeværende periode; jfr. § 9, stk. 5, får lovændringen — bortset fra tilfælde af lovlige forfald inden for beskikkelsesperioden — først praktisk virkning fra 1. april 1974.

B. Ved fremsættelsen for folketinget i februar 1970 af forslag til lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring blev det — i bemærkningerne til lovforslagets §§ 12-19, hvortil der også henvises i arbejdsministerens fremsættelsesbemærkninger (jfr. F. F. sp. 3236) — oplyst, at forslaget til bestemmelser om de såkaldte mobilitetsfremmende ydelser blev fremsat stort set uændret i forhold til de hidtil gældende bestemmelser. Det blev endvidere oplyst, at administrationen af de hidtil gældende bestemmelser havde frembudt visse vanskeligheder, hvorfor bestemmelserne var gjort til genstand for behandling i det dengang eksisterende arbejdsnævn, hvis arbejde ikke var afsluttet på fremsættelsestidspunktet.

Spørgsmålet om disse bestemmelser blev berørt flere gange under lovforslagets behandling i folketinget. Således udtalte det udvalg, hvori lovforslaget blev behandlet, i sin betænkning (tillæg B, sp. 674) en forventning om lovforslag vedrørende ændring af bestemmelserne og en henstilling om fremsættelse snarest muligt, og arbejdsministeren bekræftede under 2. behandlingen i marts 1970 at ville vende tilbage til spørgsmålet med lovforslag i den næste folketingssamling (F. F. sp. 4385), idet ministeren tilføjede, at det, som først og fremmest er under overvejelse i den forbindelse, i og for sig ikke er de sats, der gælder for de mobilitetsfremmende formål, men i højere grad spørgsmålet om at få tilvejebragt mere klare retningslinjer for, i hvilke tilfælde der bør ydes mobilitetsfremmende støtte, og i hvilke tilfælde det måske ikke er rimeligt at yde en sådan støtte.

Efter at behandlingen i det tidligere arbejdsnævn er afsluttet, og efter at spørgsmålet yderligere har været behandlet i det efter den nugældende lov nedsatte landsarbejdsnævn, der har en bredere sammensætning end arbejdsnævnet, fremsættes hermed forslag til en ændret affattelse af bestemmelserne om de mobilitetsfremmende ydelser. Det bemærkes, at Arbejdsløshedskassernes Samvirkes og Dansk Arbejdsgiverforenings repræsentanter ikke har kunnet tiltræde forslaget til § 13, stk. 2, nr. 3, jfr. nærmere herom i bemærkningerne til § 13.

Ved lovforslaget gives der klarere retningslinjer for, i hvilke tilfælde der kan ydes mobilitetsfremmende ydelser. Betingelserne er på nogle punkter skærpet (se navnlig § 13, stk. 2, nr. 5 og § 16, stk. 3). Endvidere foreslås der indført enkelte nye ydelser (§ 14, stk. 2, nr. 1 og 3), og der foreslås pålagt arbejdsformidlingskontorerne en egentlig oplysningspligt (§ 12, stk. 3). Der er i øvrigt ikke tilsigtet

nogen egentlig ændring af sætterne for ydelserne, jfr. dog bemærkningerne til § 16.

C. Uanset at høj og stabil beskæftigelse i landet som helhed søges fremmet ved den økonomiske politik og en aktiv arbejdsmarkedspolitik, vil der lokalt og regionalt eller for visse grupper af arbejdssøgende kunne være beskæftigelsesmæssige vanskeligheder, som ikke kan afhjælpes uden en særlig indsats. Denne kan enten — som revalidering, omskoling, uddannelse eller mobilitetsfremmende ydelser — mere direkte sigte på den arbejdssøgendes placering i arbejde, eller — som beskæftigelsesarbejde — mere i almindelighed sigte på bevaring eller genoptræning af hans arbejdsevne.

Under de senere års høje beskæftigelse er der ved udbygning af lovgivningen om uddannelse og omskoling etc. — også i forbindelse med lovgivningen om egnsudvikling — i stigende grad lagt vægt på foranstaltninger med mere direkte sigte på de arbejdssøgendes placering i arbejde, medens traditionelle beskæftigelsesforanstaltninger kun er iværksat i begrænset omfang og kun i områder, hvor ledigheden erfaringsmæssigt ligger væsentligt højere end i landet som helhed. Denne tendens må antages at ville fortsætte. Herefter vil foranstaltninger sigtende til bevaring eller genoptræning af arbejdsevnen fortsat have en subsidær karakter i forhold til de uddannelsesfremmende foranstaltninger.

Under hensyn til den styrkelse af arbejdsformidlingen, som har fundet sted i de sidste år, senest ved loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, og som led i den almindelige tendens til decentralisation af administrative funktioner, er det endvidere fundet rigtigst at foreslå den daglige administration af bestemmelserne om ekstraordinær beskæftigelse af arbejdsløse henlagt til arbejdsformidlingens organer som et supplement til formidlingens øvrige muligheder for at placere ledig arbejdskraft. Det er derfor fundet rigtigst at foreslå de herhenhørende bestemmelser, som nu findes i lov af 27. december 1958 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse, optaget som et særligt nyt afsnit i loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Forslaget til et nyt afsnit III. a. tilsigter derfor først og fremmest at give arbejdsformidlingen mulighed for at hjælpe den kategori af ledige, som uden at falde ind under revalideringslovens område er vanskelige at skaffe arbejde, fordi de på grund af alder, svagelighed eller andre personlige grunde ikke kan hjælpes gennem de midler, der i øvrigt står til rådighed for arbejdsformidlingen i form af mobilitetsfremmende ydelser og/eller uddannelse i

henhold til lovgivningen om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte, herunder omskoling.

Lovforslaget tilsigter endvidere en forenkling i forhold til beskæftigelsesloven, navnlig ved udskillelse af en række bestemmelser, der kan fastsættes administrativt. Herom henvises til bemærkningerne til de enkelte stykker i den foreslåede § 97 a.

Udgifterne ved forslaget.

A. Ændringen vedrørende *arbejdsmarkedsnævne* i § 9 medfører ikke merudgifter.

B. De mobilitetsfremmende ydelser.

Den udvidede oplysningspligt for arbejdsformidlingskontorerne antages at ville føre til en større udnyttelse af reglerne, ligesom de foreslåede regler om udvidelse af rejsehjælpen vil medføre merudgifter. På den anden side vil indførelsen af strammere betingelser for ydelserne indnebære besparelse.

Alt i alt må der påregnes en vis merudgift, om hvis størrelse det ikke er muligt at fremkomme med sikre udsagn; det skønnes, at merudgiften for arbejdsformidlingskontorerne til mobilitetsfremmende ydelser i finansåret 1971-72 ved gennemførelse af forslaget vil komme til at andrage omkring 2 mill. kr. Efter de gældende refusionsregler vil dette være ensbetydende med en merudgift for statskassen — i det efterfølgende finansår — på $\frac{3}{4}$ heraf = 1,5 mill. kr.

Den samlede udgift for arbejdsformidlingskontorerne til de heromhandlede formål androg efter den foreløbige regnskabsopgørelse i finansåret 1969-70 ca. 6 mill. kr.

C. Beskæftigelse af arbejdsløse.

Udgifterne til statstilskud til ekstraordinær beskæftigelse af arbejdsløse er alene afhængige af, hvilke midler der på de årlige finanslove stilles til rådighed til ydelse af statstilskud til de omhandlede arbejder, og vil derfor, såfremt beskæftigelsesforholdene ikke tilsiger andet, kunne holdes inden for de hidtil gældende rammer. Forslaget skønnes ikke at ville medføre øgede udgifter til administration.

I bilag 1 til lovforslaget er de gældende regler i arbejdsløshedsloven og ændringerne heri opstillet som paralleltekster.

Beskæftigelsesloven af 1958 som ændret ved lov af 24. marts 1970 er optaget som bilag 2.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Forslaget er af redaktionel karakter.

Til nr. 2.

Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3.

Til § 12.

Stk. 1 og stk. 2 svarer ganske til gældende lovs §§ 12 og 13.

Ifølge forslagens stk. 3 pålægges der som noget nyt arbejdsformidlingskontorerne en undersøgelses- og oplysningspligt med hensyn til de heromhandlede ydelser ikke blot i tilfælde, hvor der anvises eller påtænkes anvist arbejde uden for hjemstedet, men også blot på begæring af en arbejdssøgende.

Til § 13.

Betingelsen i § 13, stk. 2, nr. 1, vil formentlig i de fleste tilfælde udelukke, at der ydes støtte til en delvist beskæftiget, som kan få fuld beskæftigelse uden for hjemstedet. Der kan dog tænkes omstændigheder, f. eks. hvor ønsket om overgang til fuld beskæftigelse står i forbindelse med ændringer i den pågældendes stilling og forhold, som vil gøre det naturligt at yde hjælp.

Derimod vil der ikke kunne ydes hjælp til en fuldt beskæftiget person, som kan få bedre arbejde andetsteds.

Betingelsen i § 13, stk. 2, nr. 2, foreslås, fordi det ikke er skønnet rimeligt, at staten yder økonomisk støtte til en arbejdssøgende, som kan få anvist andet passende arbejde på hjemstedet, og som måske endog tilhører en kategori af arbejdskraft, som der dér er mangel på. Den pågældende bør derimod have hjælp i form af oplysning m. v.

Betingelsen i § 13, stk. 2, nr. 3, foreslås optaget i loven, fordi det heller ikke er skønnet at være samfundsmæssigt rimeligt, at det offentlige yder økonomisk støtte til en overflytning til et område, hvor der i forvejen findes egnet arbejdskraft til det foreliggende arbejde. Den samlede ledighed vil til trods for en sådan overflytning være uændret, og statens udgifter til understøttelse vil dermed være de samme, hvorfor en eventuel udgift til mobilitetsfremmende ydelser vil være nytteløs. Den pågældendes ønske om at flytte til et nyt arbejdssted kan derfor i dette tilfælde alene støttes gennem oplysning og eventuel anvisning af arbejde på lige

fod med den lokale arbejdskraft. Navnlig bør der gives den pågældende oplysning om arbejdsmuligheder enten på hjemstedet eller i andre geografiske områder, hvor der er behov for arbejdskraft.

Ved den foran nævnte behandling i det tidligere arbejdsnævnet og det nuværende landsarbejdsnævnet var der enighed om forslaget til § 13, stk. 2, nr. 2. Forslaget til § 13, stk. 2, nr. 3, kunne ikke tiltrædes af arbejdsnævnet — bortset fra formanden, arbejdsdirektøren — og ved behandlingen i landsarbejdsnævnet ej heller af repræsentanterne for Arbejdsledningskassernes Samvirke og Dansk Arbejdsgiverforening. Efter de pågældende medlemmers opfattelse ville den omhandlede betingelse under hensyn til det faktiske forløb ved etablering af sådanne arbejdsforhold næppe få nogen større praktisk betydning, hvorfor den ikke burde fastholdes.

Regeringen er imidlertid af den opfattelse, at spørgsmålet har så stor principiel betydning, at den omhandlede betingelse er nødvendig, også selv om der måske ikke herved spares noget stort beløb.

Betingelsen i stk. 3 afskærer som hovedregel fra støtte, selv om de almindelige betingelser er formelt opfyldt, idet det næsten altid vil ligge uden for lovens formål at yde økonomisk bistand til de pågældende.

Betingelsen i stk. 4 er udtryk for det synspunkt, at den pågældende ikke bør have dobbelt dækning for de udgifter eller ulemper, der følger af anvisningen. Ydelsen fra arbejdsformidlingen er altså subsidiær i forhold til f. eks. ydelse fra arbejdsgiveren.

Betingelsen i stk. 5 er udtryk for, at der ikke bør ydes støtte i tilfælde, hvor det på grundlag af tidligere erfaringer med hensyn til den arbejdssøgendes arbejdsmæssige forhold må stå klart, at støtten ikke vil fremme den påtænkte omflytning m. v., herunder f. eks. fordi vedkommende tidligere har misbrugt ydet støtte. Det forhold, at en arbejdssøgende selv har sagt sin stilling på hjemstedet op, f. eks. fordi det åbenbart var en dårlig arbejdsplads, medfører isoleret set ikke, at han udelukkes fra støtte.

Til § 14.

I stk. 1 foreslås, at der som hidtil ydes godtgørelse af den positive befordringsudgift med offentligt befordringsmiddel. Herudover foreslås det, at ydelse af dagpenge over arbejdsformidlingskontorerne ophæves og afløses af et tillæg, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

I stk. 2 foreslås som nr. 2, 4 og 5 de nugældende regler i § 15, stk. 1 og 3 og i § 19 samlet og forenklet.

Endvidere foreslås det at yde rejsehjælp i yderligere 2 situationer:

For det første er det fra en række arbejdsformidlingskontorer blevet påpeget, at der er behov for hjælp til rejser, der foretages for at søge arbejde, og at dette behov vil stige, efterhånden som formidlingen også kommer til at omfatte kategorier af arbejdskraft, for hvilke der kun er begrænsede anvendelsesmuligheder på den enkelte lokalitet. For at imødekomme dette behov stilles forslaget i stk. 2, nr. 1. Det er en forudsætning, at det forud for rejsen skønnes, at den er nødvendig for, at ansættelsesforholdet kan etableres, eller at den i øvrigt er af afgørende betydning for den arbejdssøgende.

For det andet har der i visse tilfælde vist sig at være behov for hjælp til at rejse tilbage til hjemstedet dels i forbindelse med mere kortvarigt sæsonarbejdes ophør, dels efter fejlslagne etableringer af arbejdsforhold, f. eks. hvor den arbejdssøgende ikke har haft de fornødne kvalifikationer. For at imødekomme dette behov stilles forslaget i stk. 2, nr. 3.

Til § 15.

Det præciseres, at der kun kan ydes dækning for rimelige flytteudgifter. I øvrigt svarer forslaget til den nugældende lovs § 17.

Til § 16.

Forslagene i stk. 1 og 2 er i det væsentlige — med redaktionelle ændringer — identisk med gældende lovs § 16, stk. 1 og 2. Dog vil den foreslåede reguleringsbestemmelse — som svarer til reglen i § 47 om dagpengesatsernes maksimum — medføre en mindre forhøjelse af satsen fra i øjeblikket 15,10 kr. til 16,00 kr. og i det hele medføre en mere glidende regulering.

I stk. 3 foreslås det, at kontorerne selv tager stilling til en evt. forlængelse af tilskudsperioden. Kun hvis der bliver tale om at yde tilskud i mere end 1 år, skal spørgsmålet forelægges for arbejdsdirektøren.

I stk. 4 foreslås det, at også ikke-forsørgere i særlige tilfælde — hvadenten de bor i selvstændig lejlighed eller i lejet værelse — skal kunne opnå tilskud i en overgangsperiode. I denne forbindelse bemærkes, at personer, der lever i faste samlivsforhold, efter praksis ligestilles med forsørgere.

I stk. 5 foreslås det, at tilskuddet til en månedlig rejse kan gives enten til arbejdstageren eller til et familiemedlem.

Til § 17.

Betingelserne i gældende lovs § 18, stk. 1, om at arbejdet skal være anvist af arbejdsformidlingen,

foreslås ophævet. Til gengæld skal arbejdet være af mere end midlertidig karakter. I øvrigt er der kun foreslået redaktionelle ændringer.

Til §§ 18 og 19.

I medfør af den gældende lovs § 18, stk. 2, har der hidtil i overensstemmelse med forarbejderne til denne bestemmelse uden dokumentation været ydet hjælp dels i form af en generel ydelse på fra 200 kr. til 650 kr. afhængig af den påregnede varighed af ansættelsen, dels i form af en særlig ydelse til familieforsørgere, som flytter med deres familie for at tage varigt ophold i selvstændig bolig; denne sidste ydelse har udgjort 1.250 kr. + 250 kr. for hvert barn under 18 år, dog højst 2.000 kr.

Af praktiske grunde foreslås det, at de 2 ydelser fremtidigt benævnes forskelligt, således at udtrykket etableringshjælp reserveres til den sidstnævnte, betydeligere ydelse, medens den mindre, generelle ydelse foreslås benævnt starthjælp. De to ydelser skal fortsat begge yde dækning for sådanne udgifter ud over de i §§ 14-17 nævnte, som almindeligvis vil være forbundet med skift af bopæl, herunder give de pågældende mulighed for at kunne skaffe sig kost og logi på tilflytningsstedet uden dér at skulle anmode om lønforskud. Der er ikke med lovforslaget tilsigtet nogen ændring af satsen for ydelserne, der fortsat foreslås fastsat af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Til nr. 4.

Efter den gældende beskæftigelseslovs § 1 påhviler det arbejdsministeren under hensyn til beskæftigelsessituationen i landet efter forhandling med vedkommende fagministre at træffe bestemmelse om, hvorvidt og hvornår et arbejde, der med bekæmpelse af arbejdsløshed som væsentligt formål agtes iværksat af staten eller med statstilskud, skal bringes til udførelse. Da bestemmelsen således kun angår arbejder, som agtes iværksat med bekæmpelse af arbejdsløshed som væsentligt formål, har den begrænset sigte, og den er i de senere år praktisk talt ikke blevet anvendt. Arbejdsministeren vil imidlertid uden særlig lovhjælp kunne rette henstilling til andre fagministre om fremme af statslig eller statsstøttet bygge- og anlægsvirksomhed af enhver art i områder, hvor ledighedsforholdene taler derfor. En særlig bestemmelse herom er derfor ikke optaget i forslaget.

Under den gældende lov har der på departementalt plan været samarbejdet mellem arbejdsministeriet og de ministerier — fortrinsvis landbrugsministeriet, kulturministeriet, ministeriet for offentlige arbejder og i et vist omfang tillige boligmini-

steriet — som erfaringsmæssigt står som iværksættere af eller over indflydelse på udførelse af større anlægsarbejder i de områder af landet, der mere vedvarende er præget af beskæftigelsesmæssige vanskeligheder. En fortsættelse og intensivering af dette samarbejde bl. a. med henblik på en vis prioritering af de pågældende ministeriers indsats med hensyntagen til det beskæftigelsesmæssige behov vil kunne berede et grundlag for en hurtig indsats, hvor dette måtte være nødvendigt. Der tænkes herved navnlig på ministerierne og de herunder hørende styrelser planlægning af arbejder i klitplantager og skove, arbejder med sigte på modning af rekreative områder og egentlige naturparker (jfr. herved tillige den indsats, som udøves af amtsfredningsplanudvalgene), vejarbejder etc., men også andre arbejdsopgaver vil kunne komme i betragtning.

For at en sådan planlægning kan virke efter hensigten og bl. a. effektivt medvirke til en udjævning af de sæsonmæssige svingninger i beskæftigelsen, vil det imidlertid være nødvendigt, at man på det regionale plan — arbejdsformidling og arbejdsmarkedsnævn — søger tilvejebragt så fyldestgørende oversigter som muligt over efterspørgsel og udbud af arbejdskraft. Der skal herved henvises til bemærkninger ved fremsættelsen af det lovforslag, som blev til loven af 18. marts 1968 om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Folketingstidende 1967-68, sp. 1169-70). Der blev her bl. a. givet udtryk for den opfattelse, at arbejdsmarkedsnævnene ville få en meget stor og positiv betydning for de centrale myndigheder derved, at der fra nævnene kunne komme til at gå en løbende strøm af nyttig viden og vurderinger om arbejdsmarkedsudviklingen ind til de forskellige interesserede styrelser. De oversigter over udviklingen vedrørende arbejdskraften, som er nævnt ovenfor, må omfatte såvel den offentlige som den private sektor og bør muligvis opbygges branchevis og må stadig ajourføres. Sådant budgettering og planlægning bør ske på lokalt initiativ og ansvar, men vil nok forudsætte, at der kan trækkes på en vis vejledning og konkret rådgivning fra centralt hold — arbejdsdirektoratet og landsarbejdsnævnet.

Endvidere er det tanken — jfr. bemærkningerne nedenfor til forslaget til § 97 a, stk. 1 — at der ligesom hidtil skal kunne ydes tilskud til arbejder, der iværksættes af eller for statsinstitutioner. Visse arbejder under klitdirektoratet, statsskovbruget m. fl. har vist sig egnet til den ældre og mindre mobile arbejdskraft, og en ordning, hvorefter tilskud til sådanne arbejder ligesom hidtil ydes af en samlet bevilling under arbejdsministeriet, virker smidigt,

idet man kan overføre beløb fra en institution til en anden under hensyn til ledigheden og arbejdsopgavernes placering og omfang. Man har derfor ment at måtte se bort fra, at det principielt er rigtigst, at bevillinger til arbejder ved en statsinstitution optages under vedkommende fagministeriums budget.

Til § 97 a, stk. 1.

Bestemmelsen tilsigter at give mulighed for i hovedsagen at udføre tilsvarende arbejde med statstilskud som efter den nugældende beskæftigelseslovs afsnit II-IV og VI. Bestemmelser, svarende til den gældende lovs afsnit IV om lån til etablering af fælles værkstedshuse, er dog udgået.

Ligeledes er en bestemmelse, svarende til den gældende lovs § 8, stk. 1, 2. punktum, om tilskud til opskoling og omskoling af arbejdsledige ikke medtaget, idet der allerede i den gældende lovgivning om uddannelse af ikke-faglærte og om omskoling findes hjemmel til at yde støtte til op- og omskoling. Det er dog hensigten at fortsætte den hidtidige praksis med hensyn til ydelse af tilskud til optræning i kontorlaget o. lign.

Ydelsen af statstilskud til udførelsen af vejarbejder som beskæftigelsesarbejde forudsættes fortsat ligesom hidtil at ville ske efter de særlige bestemmelser herom i loven om tilskud til de offentlige veje. Regler om henvisning af arbejdskraft, svarende til gældende lovs § 11, vil blive fastsat ved cirkulære og vil blive gjort smidige, således at der i overensstemmelse med praksis i de senere år efter beskæftigelsesloven først og fremmest bliver tale om beskæftigelse af ledige, som på grund af alder, svagelighed eller andre personlige grunde har særlig vanskeligt ved at få ordinært arbejde.

Til stk. 2.

Ved den skete udbygning af arbejdsformidlingen har denne bl. a. fået til opgave at virke koordinerende over for lokale og regionale myndigheder, udvalg o. lign. af betydning for arbejdsmarkedet. På denne baggrund er det naturligt, at der iværksettes et samarbejde mellem særlig ledighedsramte kommuner og den lokale arbejdsformidling om forberedelse af planer for arbejde, som kan iværksettes med kort varsel, når ledighedsforholdene på egnen taler derfor. Arbejdsmarkedsnævnet, i hvilket arbejdsmarkedets parter og kommunerne er repræsenteret, vil have ansvaret på dette område, men det er en selvfølge, at arbejdsformidlingschefen som nævnets sekretær holder nævnet således orienteret om beskæftigelses- og ledighedsforhold, forventet aktivitet på bygge- og anlægsområdet m. v. inden

for kontorets virkeområde, at nævnet kan tage det fornødne initiativ. For at planlægningen kan virke efter hensigten, er det nødvendigt, at foreliggende planer revideres hvert år med henblik på projekternes egnethed og aktuelle interesse.

Til stk. 3.

Erfaringerne fra administrationen af beskæftigelsesloven har vist, at der ved arbejderne i stigende omfang aflønnes efter bestående overenskomster, og at det er vanskeligt i praksis at gennemføre det i den gældende lovs § 10, stk. 1, 2. punktum, stillede krav om anvendelse af aflønning i akkord, medmindre tekniske eller økonomiske grunde undtagesvis er til hinder derfor. Det foreslås derfor, at løn- og arbejdsvilkårene skal være de ved tilsvarende arbejde sædvanlige vilkår. Den foreslåede særlige undtagelsesbestemmelse vil gøre det muligt at træffe aftale om specielle løn- og arbejdsvilkår for særlig vanskeligt stillet arbejdskraft.

Til stk. 4.

Den daglige administration af bestemmelsen i stk. 1 vil ske gennem vedkommende arbejdsformidlingskontor, der imidlertid ligesom på andre områder inden for arbejdsformidlingen bør administrere bestemmelserne i nøje samarbejde med arbejdsmarkedsnævnet, der skal have alle sager om ydelse af statstilskud forelagt. Arbejdsformidlingen bør ved afgørelsen af, om tilskud kan ydes, tage sit udgangspunkt i ledighedsforholdene i kommunen, i hvilken forbindelse der kan tages hensyn til kommunens økonomiske situation. Der bør fortrinsvis ydes tilskud til arbejder, ved hvilke der er betydelige udgifter til arbejdsløn i forhold til udgiften til materialer etc., og der bør tages hensyn til, om arbejdet er egnet til udførelse i vintermånederne. Endelig bør man være opmærksom på, at en kommune ikke får tilskud til i realiteten ordinære arbejder. Bestemmelsen om adgang til forelæggelse for arbejdsdirektøren svarer til den nugældende lovs § 6 om adgang for et mindretal i arbejdsmarkedsnævnet til at forelægge en sag for arbejdsministeren.

Efter den ved kommunalreformen stedfundne udvikling i retning af større kommuner må disse i almindelighed antages ved deres tekniske forvaltning selv at burde indestå for arbejdets teknisk tilfredsstillende beskaffenhed. På samme måde bør amtskommuner og statsinstitutioner selv have ansvaret for den tilfredsstillende tekniske udformning af arbejder, som disse ønsker at iværksette. De amtskommunale myndigheder — og i tilfælde, hvor et arbejde foregår i en enkelt kommune, de kommunale myndigheder — bør normalt have ansvaret for

den tekniske side af arbejder, der iværksættes af private institutioner eller private. I øvrigt må der ved godkendelsen iagttages de gældende regler om teknisk godkendelse af detailplaner etc., f. eks. for spildevandsanlæg ved vedkommende landvæsensret.

Til stk. 5.

Som anført ovenfor i de almindelige bemærkninger er de i den gældende lov indeholdte regler, som kan udfærdiges administrativt, udskilt af forslaget til administrativ fastsættelse. Det er tanken bl. a. ligesom hidtil at give nærmere regler for stats-tilskuddets form og størrelse. Bestemmelsen om fordelingen af midler til arbejdsformidlingskontorerne svarer i princippet til den gældende lovs § 4, stk. 1, sidste punktum, om fastsættelse af rådighedsbeløb for arbejdsmarkedsnævne til administration af lovens afsnit II. Det er tanken ligesom under den nævnte ordning, at arbejdsministeriet forlods stiller visse beløb til rådighed for arbejdsformidlingskontorerne, således at en restbevilling senere kan fordeles.

Til stk. 6.

Arbejdsministeren har ved tekstanmærkning på de årlige finanslove siden finansåret 1964-65 haft bemyndigelse til inden for bevillingen til tilskud til beskæftigelsesarbejder at anvende et nærmere angivet beløb til foranstaltninger med henblik på fremme af vinterbeskæftigelse, herunder til konsulentvirksomhed og propaganda.

Der har med hjemmel i disse tekstanmærkninger i tiden fra efteråret 1964 med tilskud fra arbejdsministeriet været gennemført en række forsøg med praktiske foranstaltninger — herunder en særlig udformet vinterbeklædning — for at sikre, at anlægsarbejder videreføres i vintertiden uanset vejrforholdene. Endvidere har der i tiden fra foråret 1965 været gennemført foranstaltninger i form af konsulentbistand og forskellig anden oplysningsvirksomhed.

Det skønnes rimeligt i forbindelse med revisionen af beskæftigelsesloven at tilvejebringe egentlig lov-hjemmel for en fortsættelse af det her omhandlede arbejde, idet der på grund af de mangeartede arbejdsoperationer og meget forskellige arbejds- og vejrligsforhold, der er tale om, er behov for en fortsat oplysningsvirksomhed med hensyn til de særlige vinterforanstaltninger, ligesom der kan blive behov for yderligere forsøg. Det foreslås, at administrationen af området henlægges under arbejdsdirektoratet.

Til nr. 5.

Bestemmelsen stemmer med arbejdsløshedslovens system i øvrigt vedrørende klageadgang. Der tænkes bl. a. på klager fra kommuner, institutioner etc., som ikke har kunnet opnå tilskud efter loven, og klager fra personer, som er anvist til eller ikke har kunnet anvises til arbejde efter loven.

Til nr. 6.

§ 111 blev optaget i loven af 24. marts 1970 for at undgå, at voksenlærlinge m. fl., som havde kunnet regne med at have ret til at blive optaget i forsikringen på de vilkår, der gjaldt før 1. april 1970, ved lovens ikrafttræden på grund af regler i § 54 umiddelbart blev afskåret herfra med den virkning, at de pågældende i et eller andet tidsrum blev unddraget fra adgang til dagpenge under ledighed.

Siden lovens vedtagelse har problemet om nyuddannedes ret til dagpenge efter anmodning fra det til behandling af loven af 24. marts 1970 nedsatte folketingsudvalg været drøftet i arbejdsdirektoratet og landsarbejdsnævnet; det har imidlertid endnu ikke været muligt at afslutte overvejelserne omkring hele dette spørgsmål, hvorfor det foreslås at forlænge overgangsperioden med endnu 1 år.

Til § 2.

Efter beskæftigelsesloven af 1958 og tidligere beskæftigelseslove er der givet forskellige foreløbige tilsagn om eventuel senere godkendelse af arbejder til statstilskud, betinget bl. a. af at ledighedsforholdene taler derfor. Eventuel endelig godkendelse af sådanne arbejder til tilskud bør gives efter den nye lovs regler.

Med henblik på afvikling af den hidtidige administration af beskæftigelsesarbejder efter den gældende lov foreslås der endvidere fastsat forskellige frister for udførelsen af godkendte arbejder og for afregningen af tilskud til sådanne arbejder. I overgangstiden bør den nugældende lov opretholdes, dog med undtagelse af lønningsbestemmelsen i § 10, som erstattes af den nye lovs regel, jfr. bemærkningerne ovenfor til § 9 a, stk. 3, endvidere § 13 om beskæftigelsesudvalget, som erstattes med landsarbejdsnævnet, og § 18, stk. 1, 2. punktum, om fortrinsvis beskæftigelse af arbejdsløshedsforsikrede, hvilken bestemmelse strider mod den almindelige ordning vedrørende anvisning af arbejde efter arbejdsløshedsloven.

Bilag 1.

I dette bilag opføres i venstre spalte de i lovforslaget nævnte bestemmelser i arbejdsløshedsloven i den nugældende formulering, medens de foreslåede ændringer opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

§ 9. Arbejdsmarkedsnævnet består af en formand, af arbejdsformidlingschefen og af 15 andre medlemmer. Arbejdsformidlingschefen virker som nævnets sekretær.

Stk. 2. Arbejdsministeren beskikker nævnets formand og en suppleant for denne. Uden for Københavnsområdet foretages beskikkelsen efter indstilling fra amtsrådet. I Københavnsområdet foretages beskikkelsen efter indstillinger fra Københavns amtsråd, Københavns borgerrepræsentation og Frederiksberg kommunalbestyrelse efter indbyrdes forhandling.

Stk. 3. Formanden og suppleanten for denne skal være uafhængige af de i nævnet repræsenterede interesser.

Stk. 4. Som repræsentanter for områdets lønmodtagerorganisationer udpeger Landsorganisationen i Danmark 5 medlemmer. Som repræsentanter for områdets arbejdsgiver- og erhvervsorganisationer udpeger Dansk Arbejdsgiverforening efter forhandling med andre interesserede organisationer 5 medlemmer. Endelig udpeger uden for Københavnsområdet amtsrådet 5 medlemmer. Af de af amtsrådet udpegede medlemmer skal 1 være medlem af udvalget til forvaltning af amtskommunens sociale og sundhedsmæssige anliggender uden for sygehusvæsenet og 1 være medlem af det for amtet nedsatte revaliderings- og pensionsnævn. I Københavnsområdet udpeger Københavns borgerrepræsentation efter indhentede erklæringer fra Københavns amtsråd og Frederiksberg kommunalbestyrelse 5 medlemmer. Samtidig udpeges på tilsvarende måde suppleanter for hvert enkelt medlem.

Stk. 5. Bortset fra arbejdsformidlingschefen beskikkes eller udpeges nævnets medlemmer og disses suppleanter for en periode, der falder sammen med den kommunale valgperiode. Den, der er valgbar til kommunalbestyrelsen, kan ikke modsætte sig med-

Lovforslaget.

Stk. 1, uændret.

Stk. 2, uændret.

§ 9, stk. 3, affattes således:

„Stk. 3. Formanden og suppleanten for denne skal være uafhængige af de i nævnet i henhold til stk. 4 repræsenterede lønmodtager-, arbejdsgiver- og erhvervsinteresser.“

Stk. 4, uændret.

Stk. 5, uændret.

Gældende formulering.

lemskab af nævnet for en periode, men kan herefter nægte at lade sig beskikke eller udpege i den kommende periode.

Kapitel 4. Bistandsformer.

§ 12. I tilfælde, hvor det påtænkes at anvise arbejde til personer, der ikke bor så nær ved arbejdsstedet, at det med rimelighed kan forlanges, at de selv skal undersøge forholdene dér, påhviler det arbejdsformidlingskontoret, inden anvisning sker, at tilvejebringe nærmere oplysninger — eventuelt gennem arbejdsformidlingskontoret ved arbejdsstedet — om løn og arbejdsvilkår for det pågældende arbejde og om, hvorledes og på hvilke vilkår der kan skaffes de anviste arbejdere kost og logi.

§ 13. I tilfælde, hvor arbejdsformidlingen anviser arbejde over så store afstande og under sådanne forhold, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skift af bopæl, og hvor overflytningen anses for ønskelig ud fra en samlet vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet, påhviler det det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område arbejdspladsen er beliggende, at udfolde bestræbelser for at skaffe den tilflyttede bolig f. eks. ved henvendelse til kommunalbestyrelsen, til sociale boligforetagender eller andre, eventuelt ved at træde i samarbejde herom med den arbejdsgiver, til hvem anvisningen sker.

§ 14. Arbejdsformidlingen kan yde følgende former for økonomisk støtte til arbejdssøgende:

1. Rejsehjælp, jfr. § 15.
2. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, jfr. § 16.
3. Flyttehjælp, jfr. § 17.
4. Hjælp til fremskaffelse af bolig- og etableringshjælp, jfr. § 18.
5. Tilskud til befordring mellem bopæl og arbejdssted, jfr. § 19.

Lovforslaget.

Kapitel 4 affattes således:

„Kapitel 4. Mobilitetsfremmende ydelser.

§ 12. I tilfælde, hvor arbejdsformidlingen påtænker at anvise arbejdssøgende arbejde uden for hjemstedet, påhviler det arbejdsformidlingen, inden anvisning sker, at tilvejebringe nærmere oplysninger om løn og arbejdsvilkår for det pågældende arbejde og om, hvorledes og på hvilke vilkår der kan skaffes de anviste arbejdere kost og logi.

Stk. 2. I tilfælde, hvor arbejdsformidlingen anviser arbejde over så store afstande og under sådanne forhold, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skift af bopæl, og hvor overflytningen anses for ønskelig ud fra en vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet, påhviler det arbejdsformidlingen at udfolde bestræbelser for at skaffe den tilflyttede bolig.

Stk. 3. I de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde samt i øvrigt på forespørgsel fra en arbejdssøgende påhviler det arbejdsformidlingen at give oplysning om de i henhold til §§ 13-19 gældende bestemmelser om økonomisk støtte, herunder om ansøgningsfrister og klage-regler.

§ 13. Til fremme af beskæftigelsesudviklingen kan arbejdsformidlingen yde følgende former for økonomisk støtte til arbejdssøgende:

1. Rejsehjælp, jfr. § 14.
2. Flyttehjælp, jfr. § 15.
3. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, jfr. § 16.
4. Bolighjælp, jfr. § 17.
5. Starthjælp, jfr. § 18.
6. Etableringshjælp, jfr. § 19.

*Gældende formulering.**Lovforslaget.*

§ 15. Rejsehjælp kan ydes til arbejds-søgende, der enten er arbejdsløse eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid, og som godtgør at skulle rejse fra det sted, hvor de er eller bliver arbejdsløse, for at overtage arbejde andetsteds. Rejsehjælp kan endvidere ydes ved tilbagerejse i de tilfælde, der omhandles i § 20, stk. 2.

Stk. 2. Hjælpen ydes som dagpenge, jfr. kapitel 9, for det antal dage, rejsen varer, dog højst for 3 dage, samt som en godtgørelse svarende til udgiften ved befordring med offentligt befordringsmiddel. Til arbejds-søgende, der ikke er medlem af nogen anerkendt arbejdsløshedskasse, udbetales hjælpen med et beløb; svarende til dagpengesatsen i den anerkendte (eventuelt ikke-ankendte) arbejdsløshedskasse, hvor-til pågældende efter sit fag må henføres.

Stk. 3. Ved rejse til udlandet kan der kun ydes rejsehjælp i overensstemmelse med regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Stk. 4. Hjælpen udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område den arbejds-søgende hidtil har haft bopæl.

Stk. 2. Støtte kan ydes til arbejds-søgende, såfremt

1. de er arbejdsløse eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid,
2. passende arbejde ikke kan anvises på hjemstedet, og
3. arbejde overtages andetsteds, hvor der er behov for arbejdskraft af den omhandlede art, jfr. dog § 14, stk. 2, nr. 1.

Stk. 3. Til arbejds-søgende, som i forbindelse med afslutning af en uddannelse overtager arbejde uden for uddannelsesstedet, kan støtte kun ydes, når ganske særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 4. Støtte kan ikke ydes i det omfang, den pågældende på anden måde kan modtage dækning for udgifter til de i §§ 14-19 omhandlede formål.

Stk. 5. Støtte kan ikke ydes, hvis der er grund til at antage, at hjælpen ikke vil medføre det tilsigtede formål.

Stk. 6. Arbejdsdirektøren fastsætter efter forhandling med landsarbejdsnævnet nærmere regler for ydelse af støtte.

§ 14. Rejsehjælp ydes som en godtgørelse svarende til udgiften ved befordring med offentligt befordringsmiddel. Herudover ydes under længere rejser et tillæg, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. Dette tillæg kan dog ikke ydes ved de i stk. 2, nr. 4 og 5, nævnte rejser.

Stk. 2. Hjælpen kan ydes til personer, som

1. rejser for at søge arbejde uden for hjemstedet, såfremt arbejdsformidlingen finder rejsen nødvendig for ansættelsesforholdets etablering eller i øvrigt af afgørende betydning for den arbejds-søgende,
2. rejser for at overtage arbejde uden for hjemstedet, idet der dog ved rejse til udlandet kun kan ydes rejsehjælp i overensstemmelse med regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet,
3. rejser tilbage til hjemstedet efter at have arbejdet uden for dette, når arbejdsforholdet er ophørt efter så kort tid, at den arbejds-søgende ikke med rimelighed bør bekoste hjemrejsen, såfremt årsagen til arbejdsophør ikke kan tilregnes ham,

Gældende formulering.

§ 16. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse kan ydes til arbejdssøgende forsørgere, der er arbejdsløse eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid, og som overtager arbejde i en sådan afstand fra hjemstedet, at de er henvist til at tage ophold uden for dette.

Stk. 2. Tilskuddet ydes med 10 kr. pr. dag. Såfremt den af Danmarks Statistik offentliggjorte gennemsnitlige timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg) i april kvartal for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet stiger eller falder 1 pct. i forhold til den tilsvarende timefortjeneste i april kvartal 1965, forhøjes eller nedsættes tilskuddet fra den følgende 1. april med 1 pct. For hver yderligere stigning eller fald i timefortjenesten med 2 pct. i forhold til april kvartal 1965 forhøjes eller nedsættes tilskuddet ligeledes pr. 1. april med yderligere 2 pct. af det oprindelige beløb.

Stk. 3. Tilskuddet, der udbetales ugevis bagud for hver af ugens 7 dage, kan ikke ydes for kortere tid end en uge og kun med arbejdsdirektørens samtykke for længere tid end 6 måneder. Endvidere ydes der godtgørelse for udgiften ved en månedlig rejse til hjemstedet ved befordring med offentligt befordringsmiddel. Ved arbejdets ophør inden tilskuddets bortfald ydes der hjælp til hjemrejsen efter reglerne i § 15, stk. 2.

Stk. 4. Tilskuddet udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område den pågældende har taget ophold, efter indhentet erklæring fra det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område hjemstedet er beliggende.

Lovforslaget.

- og andet passende arbejde på tilflytningsstedet ikke kan anvises ham,
4. rejser tilbage til hjemstedet i tilfælde som nævnt i § 20, stk. 2, eller
 5. dagligt rejser mellem hjem og arbejdssted, såfremt arbejdet er anvist af arbejdsformidlingen og er af midlertidig art, og såfremt afstanden normalt vil forudsætte, at den pågældende tager ophold uden for hjemstedet.

§ 16. Tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse ydes til forsørgere, som har overtaget arbejde i en sådan afstand fra hjemstedet, at de er henvist til at tage ophold uden for dette, medens familien forbliver boende på hjemstedet.

Stk. 2. Tilskuddet fastsættes af arbejdsdirektøren for et finansår ad gangen til et sådant beløb pr. dag, at det for en uge svarer til 20 pct. af en ugeløn ved fuld sædvanlig arbejdstid med den af Danmarks Statistik offentliggjorte timefortjeneste (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg) for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet i det nærmest foregående april kvartal. Beløbet afrundes til nærmeste med 50 øre delelige tal.

Stk. 3. Tilskuddet, der ydes ugevis bagud for hver af ugens 7 dage, kan ikke ydes for kortere tid end en uge og normalt ikke for længere tid end 6 måneder fra arbejdets overtagelse. Når omstændighederne taler derfor, kan arbejdsformidlingen forlænge tilskudsperioden med indtil 6 måneder. Arbejdsdirektøren kan under særlige omstændigheder forlænge tilskudsperioden med mere end 6 måneder.

Stk. 4. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse ydes til ikke-forsørgere i tilfælde, hvor bevarelse af bolig på hjemstedet skønnes at være rimelig i en overgangsperiode. Hjælpen ydes som en godtgørelse for boligudgiften på hjemstedet, dog højst med det i stk. 2 nævnte beløb. Hjælpen

Gældende formulering.

§ 17. Flyttehjælp kan ydes til personer, der

1. er blevet arbejdsløse på det hidtidige hjemsted eller må vente at blive det i den nærmeste fremtid;
2. har opnået arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra det hidtidige hjemsted, at de er henvist til at tage ophold uden for dette, og
3. ønsker at flytte deres hjem til det nye arbejdssted.

Stk. 2. Hjælpen ydes som godtgørelse af dokumenterede udgifter ved transport af bohavet samt en godtgørelse, der svarer til udgiften ved familiemedlemmets befordring med offentligt befordringsmiddel.

Stk. 3. Hjælpen udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område den pågældende har taget bopæl.

§ 18. Støtte til betaling af boligandel eller boligindskud eller til forudbetaling af husleje kan ydes som garanti for lån eller som lån til personer, der af arbejdsformidlingen har fået anvist arbejde over så store afstande og under sådanne forhold, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skifte af bopæl. Støtten kan dog kun ydes, såfremt overflytningen af arbejdskraft anses for ønskelig ud fra en samlet vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet.

Stk. 2. Under samme betingelser som nævnt i stk. 1 kan der, når bolig er fremskaffet, ydes etableringshjælp efter regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Stk. 3. Hjælpen bevilges af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område

Lovforslaget.

kan ikke ydes for længere tid end 6 måneder fra arbejdets overtagelse.

Stk. 5. Til forsørgere, der modtager tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, ydes tillige rejsehjælp efter reglerne i § 14 til en månedlig rejse til hjemstedet og tilbage eller til et familiemedlems rejse til arbejdstagerens midlertidige opholdssted og tilbage.

§ 15. Flyttehjælp ydes som en godtgørelse for dokumenterede rimelige udgifter ved transport af bohavet samt som en godtgørelse svarende til udgiften ved familiemedlemmets befordring med offentligt befordringsmiddel.

Stk. 2. Hjælpen kan ydes til personer, der har overtaget arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra det hidtidige hjemsted, at de er henvist til at tage ophold uden for dette, og som ønsker at flytte deres hjem til det nye arbejdssted.

§ 17. Bolighjælp ydes som garanti for lån eller som lån til betaling af boligandel eller boligindskud eller til forudbetaling af leje ved overtagelse af lejlighed eller værelse.

Stk. 2. Hjælpen kan ydes til personer, der har overtaget arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra det hidtidige hjemsted, at overtagelsen af arbejdet normalt vil forudsætte skift af bopæl.

Stk. 3. Hjælpen kan dog kun ydes, såfremt overflytningen af arbejdskraft anses for ønskelig ud fra en samlet vurdering af stedlige og faglige behov på arbejdsmarkedet.

§ 18. Starthjælp ydes til arbejdssøgende som hjælp til dækning af udgifter i forbindelse med overtagelse af arbejde af mindst 1 måneds forventet varighed i en sådan afstand fra hjemstedet, at de pågældende er henvist til at tage ophold uden for dette. De nærmere regler herom fastsættes af ar-

Gældende formulering.

den pågældende har taget bopæl, efter indhentet erklæring fra det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område det hidtidige hjemsted er beliggende.

§ 19. Tilskud til daglig befordring mellem bopæl og arbejdssted kan ydes i ganske særlige tilfælde under forudsætning af,

1. at arbejde er anvist af arbejdsformidlingen,
2. at arbejdet er af midlertidig art,
3. at den nødvendige arbejdskraft ikke har kunnet fremskaffes på anden måde,
4. at befordringstiden fra bopæl til arbejdssted overstiger 1 time ved anvendelse af offentlige befordringsmidler eller, såfremt der i praksis ikke er mulighed for benyttelse af sådanne, ved anvendelse af cykel, og
5. at arbejdstageren ikke på anden måde får befordringsudgifterne helt eller delvis dækket.

Stk. 2. Tilskuddet, der ikke kan overstige udgiften ved befordring med offentligt befordringsmiddel, ydes efter regler, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet, og udbetales af det arbejdsformidlingskontor, inden for hvis område pågældende har bopæl.

§ 111. Den, som i tiden indtil 31. marts 1971 begærer sig optaget som nydende medlem af en arbejdsløshedskasse inden 2 uger efter afslutning af uddannelse, opnår ret til dagpenge 1 måned efter optagelsen, såfremt regler af tilsvarende indhold var gældende i henhold til vedkommende kasses vedtægt indtil lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Til den, som har opnået ret til dagpenge efter stk. 1, kan dagpenge inden for det første år efter uddannelsens afslutning højst udbetales med beløb, som sammenlagt svarer til dagpenge for 180 dage.

Lovforslaget.

bejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. Bestemmelsen i § 17, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 19. Etableringshjælp ydes som hjælp til dækning af udgifter i forbindelse med flytning til forsørgere, som har overtaget arbejde af mere end midlertidig karakter i en sådan afstand fra hjemstedet, at de er henvist til at skifte bopæl, og som med deres familie indflytter i selvstændig bolig på arbejdsstedet. De nærmere regler herom fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet. Bestemmelsen i § 17, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse."

Jfr. forslaget til § 14, stk. 2, nr. 5.

I § 111, stk. 1, ændres „1971“ til „1972“.

Bilag 2.

Lov nr. 354 af 27. december 1958 om iværksættelse af offentlige arbejder m.v. og beskæftigelse af arbejdsløse som ændret ved lov nr. 112 af 24. marts 1970.

I. Planlægning af offentlige arbejder m. v.

§ 1. Det påhviler arbejdsministeren nøje at følge beskæftigelsessituationen i landet og under hensyn til denne efter forhandling med vedkommende fagminister at træffe bestemmelse om, hvorvidt og hvornår et arbejde, der med bekæmpelse af arbejdsløsheden som væsentligt formål agtes iværksat af staten eller med statstilskud, skal bringes til udførelse. Spørgsmålet om, hvorvidt et arbejde iværksættes med bekæmpelse af arbejdsløsheden som væsentligt formål, afgøres af arbejdsministeren efter forhandling med vedkommende fagminister.

Stk. 2. Til brug ved arbejdsministerens bedømmelse af, hvorvidt iværksættelsen af de i stk. 1 nævnte arbejder er påkrævet, samt til bedømmelse af, i hvilket omfang der i henhold til nærværende lov bør ydes tilskud eller lån til de i § 8, stk. 1, omhandlede arbejder og de i afsnit IV omhandlede særlige foranstaltninger, modtager ministeren, for så vidt angår større ordinære statsarbejder og større ordinære arbejder, hvortil der ydes statstilskud, fra vedkommende fagminister indberetning om stedet og tidspunktet for de pågældende arbejder samt om de med arbejderne forbundne omkostninger, herunder den til arbejderne medgående arbejdsløn. Såfremt arbejdsstedets beliggenhed eller tidspunktet for arbejdets udførelse må formodes at ville medføre, at den til arbejdets gennemførelse fornødne arbejdskraft ikke vil være til rådighed, kan arbejdsministeren rette henvendelse til vedkommende fagminister om, at arbejdet eventuelt udsættes.

§ 2. Ved de i § 1, stk. 1, omhandlede arbejder kan — bortset fra det til arbejdets ledelse m. v. antagne personale (formænd, traktorførere, tromleførere, jernbindere m. fl.) — alene beskæftiges arbejdsløse, der er tilmeldt som ledige, og som anvises til arbejdet af den offentlige arbejdsanvisning, hvorved forstås de offentlige arbejdsanvis-

ningskontorer, de kommunale beskæftigelsesudvalg og de statsanerkendte arbejdsløshedskasser.

Stk. 2. Ved anvisningen skal den bedst mulige fordeling af arbejdskraften tilstræbes, således at den offentlige arbejdsanvisning på den ene side ved hurtige foranstaltninger skal anvise egnet arbejdskraft til de i § 1, stk. 1, nævnte arbejder, om fornødent fra steder eller egne, der i særlig grad er ramt af arbejdsløsheden, og på den anden side udøve anvisningsvirksomheden således, at der sikres andre arbejdsområder den fornødne arbejdskraft.

Stk. 3. I det omfang, hvori det under hensyn til den i stk. 2 nævnte fordeling af arbejdskraften måtte blive nødvendigt at iværksætte transportordninger, oprette baraklejre eller lignende, kan arbejdsministeren, når omstændighederne taler derfor, yde tilskud hertil i henhold til nærværende lov under forudsætning af, at de iværksættende myndigheder forpligter sig til at følge de af arbejdsministeren givne regler vedrørende transportordningerne, lejrenes drift og betaling for optagelse i disse.

§ 3. Løn- og arbejdsvilkårene ved de i § 1, stk. 1, nævnte arbejder er de ved tilsvarende arbejder sædvanlige vilkår, jfr. dog § 10, § 16, stk. 5, og § 21.

II. Iværksættelse af og tilskud til visse mindre, kommunale arbejder m. v.

§ 4. Til mindre betydelige kommunale arbejder, der iværksættes med bekæmpelse af arbejdsløsheden som væsentligt formål, kan der ydes tilskud efter nærmere af arbejdsministeren fastsatte regler. Ydelse af tilskud er betinget af, at arbejdet godkendes af områdets arbejdsmarkedsnævn. For så vidt der til vedkommende arbejde ydes lån eller tilskud i henhold til anden lovgivning, kan godkendelse undtagelsesvis ske, dog kun med arbejdsministerens samtykke. Arbejds-

ministeren fastsætter, hvilket beløb der inden for de ved de årlige finanslove til ydelse af tilskud i henhold til lovens afsnit II bevilgede beløb, jfr. § 23, skal være til rådighed for hvert arbejdsmarkedsnavn til ydelse af tilskud.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan bestemme, at andre end kommunale arbejder henføres under bestemmelserne i nærværende afsnit, og fastsætte de nærmere vilkår herfor.

§ 5. Nævnet skal efter andragende fra kommunerne og ud fra sit kendskab til de enkelte kommuners forhold undersøge, hvorvidt de i § 4 omhandlede betingelser for adgang til at erholde tilskud er opfyldt, og derefter snarest muligt meddele kommunen, hvorvidt det pågældende arbejde kan godkendes. Godkendelsen kan gives, såvel forinden et arbejde påbegyndes, som efter at det er påbegyndt eller afsluttet.

Stk. 2. For at et arbejde skal kunne opnå godkendelse i henhold til nærværende afsnit, må der senest ved arbejdets påbegyndelse af kommunen være indsendt indberetning til vedkommende offentlige arbejdsanvisningskontor tillige med meddelelse om arbejdets forventede varighed samt om antallet af de ved arbejdet beskæftigede arbejdere.

§ 6. I tilfælde af uenighed eller tvivl kan nævnet beslutte — eller et mindretal på mindst 3 medlemmer fordre — at sagen forelægges for arbejdsministeren.

§ 7. For så vidt det måtte komme til arbejdsministerens kundskab, at en kommune med godkendelse i henhold til § 5 har ladet udføre arbejder i det omfang, der ligger uden for lovens formål, kan arbejdsministeren efter at have indhentet erklæring fra nævnet træffe bestemmelse om, at kommunen kun erholder nedsat tilskud med hensyn til pågældende arbejder; i ganske særlige tilfælde kan ministeren bestemme, at tilskuddet bortfalder.

III. Iværksættelse af og tilskud til andre offentlige arbejder m. v.

§ 8. Til arbejder, der — uden at falde ind under § 4 — iværksættes af staten, kommunerne eller institutioner med bekæmpelse

af arbejdsløsheden som væsentligt formål, samt, hvor særlige forhold taler derfor, til tilsvarende arbejder, der iværksættes af private, kan arbejdsministeren yde tilskud efter forhandling med det i § 13 omhandlede beskæftigelsesudvalg. Efter omstændighederne kan der endvidere ydes tilskud til såvel opskoling som omskoling af arbejdsledige.

Stk. 2. Hvor der er opnået tilskud til et arbejdes gennemførelse i henhold til anden lov, kan der dog kun, hvor særlige omstændigheder taler derfor, ydes tilskud i henhold til stk. 1.

Stk. 3. Hvor forholdene taler derfor, kan arbejdsministeren bestemme, at der i stedet for tilskud helt eller delvis ydes lån under vilkår fastsat af arbejdsministeren efter forhandling med finansministeren og, for så vidt angår lån, for hvilke en kommune hæfter, tillige med indenrigsministeren.

Stk. 4. Hvor beskæftigelsesmæssige hensyn taler for, at arbejdsopgaver, der ellers ikke kan forventes taget op, bringes til udførelse, kan arbejdsministeren efter forhandling med vedkommende fagminister taget initiativet til, at sådanne arbejder iværksættes med tilskud efter nærværende lov.

Stk. 5. Hvis forholdene taler derfor, kan arbejdsministeren kræve et efter denne paragraf iværksat arbejde fremskyndet, udsat eller standset midlertidigt.

§ 9. Arbejder, der iværksættes med tilskud i henhold til § 8, skal udføres enten ved den pågældende kommunes eller statsinstitutions egen foranstaltning eller ved bortgivelse, helt eller delvis, i entreprise efter stedfunden licitation. Arbejdsministeren kan, hvor omstændighederne måtte tale derfor, fravige denne bestemmelse eller i det enkelte tilfælde fastsætte nærmere regler for licitationen.

§ 10. Arbejdet ved de i henhold til § 8 iværksatte foranstaltninger skal udføres i akkord, medmindre økonomiske eller tekniske grunde undtagelsesvis måtte være til hinder derfor. Spørgsmålet om, hvorvidt et arbejde skal udføres i akkord eller time-løn, afgøres i tvivlstilfælde af det i stk. 2 omhandlede udvalg, der ligeledes på eget

initiativ kan optage dette spørgsmål til afgørelse.

Stk. 2. For de arbejdsområder, hvor der findes overenskomster, skal arbejdet aflønnes efter disse. For de arbejdsområder, hvor der ikke findes aftalte akkorder, skal der aftales akkordsatser i overensstemmelse med de akkorder, der almindeligvis aftales inden for det frie arbejdsmarked. Opnås der enighed om akkordsatser, skal den trufne aftale godkendes af et udvalg, bestående af en repræsentant for Dansk Arbejdsgiverforening og en repræsentant for De samvirkende Fagforbund med en af arbejdsministeren efter indstilling af forligsinstitutionen udnævnt formand, der tillige fungerer som opmand. Udvalget kan ved godkendelsen foretage ændringer i den mellem parterne om akkordsatser trufne aftale. Opnås der ikke enighed om akkord, fastsættes denne af fornævnte udvalg, der såvel ved godkendelse som ved ændring i eller ved fastsættelse af akkordsatserne vil have at påse, at disse er i overensstemmelse med gældende priser for lignende arbejder fastsat gennem overenskomst. Udvalget kan indkalde parterne til forhandling, og parterne er pligtige at efterkomme udvalgets indkaldelser.

Stk. 3. Hvor økonomiske eller tekniske grunde undtagelsesvis er en hindring for, at arbejdet udføres i akkord, vil arbejdet være at aflønne med den timeløn, der i henhold til gældende almindelig overenskomst er fastsat for tilsvarende arbejde. Såfremt sådan overenskomst ikke forefindes, skal den timeløn, der aftales mellem parterne, være i overensstemmelse med de gældende priser for lignende arbejde fastsat gennem overenskomst; kan der ikke mellem parterne opnås enighed om timelønnens størrelse, vil denne være at fastsætte af det i stk. 2 nævnte udvalg.

Stk. 4. I særlige tilfælde kan arbejdsministeren godkende afvigelser fra foranstående regler.

§ 11. Til de i § 8 omhandlede arbejder skal som hovedregel henvises arbejdsløse forsørgere i alderen fra 18 til 67 år og arbejdsløse ikke-forsørgere i alderen fra 40 til 67 år, der ikke kan få normal beskæftigelse, og som bor ved eller i en sådan nærhed af

arbejdsstedet, at de kan befordre sig selv til og fra dette.

Stk. 2. Såfremt der ikke i arbejdsstedets nærhed findes det til arbejdets gennemførelse fornødne antal arbejdere blandt de i stk. 1 omhandlede arbejdsløse, eller såfremt ledighedens fordeling i øvrigt gør det ønskeligt, kan der derefter henvises arbejdsløse ikke-forsørgere i alderen fra 25 til 40 år, der enten bor ved eller i en sådan nærhed af arbejdsstedet, at de kan befordre sig selv til og fra dette, eller er bosat i byer eller bymæssigt bebyggede kommuner med over 1.500 indbyggere.

Stk. 3. Det er en betingelse for henvisning af arbejdsløse, at de pågældende har været uden beskæftigelse i mindst 4 måneder (100 dage) inden for det sidste år, og at der — som regel — er hengået mindst 14 dage siden sidste arbejdsophør. Ved henvisningen skal det på den ene side iagttages, at der anvises arbejdsgiveren sådan egnet arbejdskraft, at arbejdet vil kunne igangsættes på betryggende måde, medens det på den anden side må påses, at — som regel — mindst 25 pct. af de til arbejdet medgæede arbejdstimer skal være udført af arbejdere, der i løbet af de sidste 2 år har været arbejdsledige mindst 10 måneder. Til sådanne langvarigt arbejdsløse kan der gives en overgangstid af indtil 14 dage, i hvilket tidsrum de ikke arbejder i akkord.

Stk. 4. Vedkommende offentlige arbejdsanvisningskontor kan fravige foranstående bestemmelser i tilfælde, hvor den pågældendes henvisning er af væsentlig betydning for arbejdets udførelse. I øvrigt kan kontoret, når særlige hensyn taler derfor, fravige bestemmelserne efter forud indhentet godkendelse fra arbejdsdirektoratet, hvis afgørelse — i tilfælde af nægtelse — kan indankes for arbejdsministeren. Arbejdsministeren kan, når særlige hensyn taler derfor, meddele almindelig dispensation fra foranstående henvisningsregler, herunder for enkelte fag eller faggrupper eller for stedlige områder.

Stk. 5. Arbejdsanvisningskontorenes afgørelser vedrørende henvisningsspørgsmål kan indankes for arbejdsdirektoratet.

Stk. 6. Arbejdsministeren kan med hensyn til sådanne uddannelsesmæssige foranstaltninger (om- og opskoling), som findes hensigtsmæssige for at afbøde mangel på

arbejdskraft på samfundsvigtige produktionsområder, give tilladelse til, at der bortses fra bestemmelsen om, at deltagerne skal være arbejdsledige.

§ 12. Hvor der til et i henhold til § 8 iværksat arbejde henvises arbejdsløse fra en kommune, der ikke selv iværksætter det pågældende arbejde, kan arbejdsministeren gøre det til vilkår for henvisningen, at der af den pågældende kommune, hvis arbejdsløshed herved nedbringes, ydes et efter forholdene afpasset bidrag til arbejdsministeriet, således at kommunens bidrag anvendes til supplerende af de i § 23, stk. 1, til ministerens rådighed stillede midler. Arbejdsministeren kan bestemme, at det nævnte bidrag tilfalder den, der iværksætter arbejdet.

Stk. 2. Sker der under tilsvarende forhold anvisning til et arbejde, der i øvrigt iværksættes i henhold til afsnit I, II eller IV med bekæmpelse af arbejdsløsheden som væsentligt formål, kan en tilsvarende beslutning om vilkårene for anvisning af arbejdskraft fra de pågældende kommuner træffes af arbejdsministeren i samråd med vedkommende fagminister. Samtidig træffes bestemmelse om, hvorvidt bidraget skal tilfalde staten eller den, der iværksætter arbejdet.

§ 13. Arbejdsministeren bistås ved behandlingen af sager om tilskud i henhold til nærværende afsnit og afsnit IV af arbejdsministeriets beskæftigelsesudvalg.

Stk. 2. Arbejdsministeriets beskæftigelsesudvalg består af en af arbejdsministeren udpeget formand, 1 repræsentant for arbejdsministeriet, arbejdsdirektøren samt 9 andre medlemmer, der vælges således: et medlem af boligministeren, et af finansministeren, et af indenrigsministeren, et af landbrugsministeren, et af ministeren for offentlige arbejder, to af Dansk Arbejdsgiverforening og to af De samvirkende Fagforbund. Beskæftigelsesudvalget afgiver indstilling om, hvorvidt et arbejde må anses for at være af den i § 1, stk. 1, omhandlede karakter, samt om, hvorvidt et arbejde må anses for egnede til udførelse i henhold til afsnit III-IV. De med udvalgets virksomhed forbundne udgifter, herunder vederlag til udvalgets medlemmer, afholdes

i henhold til særskilt bevilling på de årlige finanslove.

Stk. 3. Ved behandlingen af sager angående opskoling eller omskoling kan beskæftigelsesudvalget supplere sig med en repræsentant for den eller de arbejdsgiverforeninger og en repræsentant for det eller de fagforbund, hvis fagområde sagen vedrører.

IV. Støtteforanstaltninger til udbygning af industriarealer og etablering af fælles værkstedshuse.

§ 14. For finansårene 1958-59, 1959-60 og 1960-61 stilles beløb af henholdsvis 2 mill. kr., 3 mill. kr. og 3 mill. kr. til rådighed for arbejdsministeren til ydelse af støtte til udbygning af industriarealer og til etablering af fælles værkstedshuse, jfr. §§ 15-16. Beløb, hvorover der ikke måtte være disponeret i et finansår, kan overføres til følgende finansår.

Stk. 2. Støtteforanstaltningerne vil fortrinsvis kunne iværksættes i områder med høj ledighed.

§ 15. Udbygning af industriarealer kan bestå i vejanlæg, sporanlæg, vandafledningsanlæg, rensningsanlæg, planeringsarbejder, indhegninger samt i øvrigt sådanne anlæg, som er fornødne for en gennemførelse af arealernes bebyggelse og for deres forsyning med vand, elektricitet, gas m. v.

Stk. 2. Der vil ikke i medfør af nærværende lov kunne ydes støtte til arealernes erhvervelse.

Stk. 3. Støtte til de i stk. 1 omhandlede formål kan ydes som tilskud eller lån, eventuelt tilskud suppleret med lån.

Stk. 4. De nærmere bestemmelser om vilkårene for ydelsen af tilskud og lån fastsættes af arbejdsministeren efter forhandling med finansministeren.

§ 16. Støtte til etablering af fælles værkstedshuse kan alene bestå i ydelse af lån til delvis dækning af udgifterne ved opførelsen af de til formålet fornødne bygninger, herunder til bygninger, der indgår i fællesanlægget, såsom kraftcentral, varme-central, sanitetsanlæg, marketenderi, cykelstalde m. v. Til opførelsesomkostningerne kan dog medregnes udgifterne ved sådanne

faste installationer, der ikke skal tjene den enkelte virksomheds specielle formål.

Stk. 2. Lån til etablering af fælles værkstedshuse kan kun undtagelsesvis og kun med indenrigsministerens samtykke i det enkelte tilfælde ydes til en kommune, der selv forestår opførelsen.

Stk. 3. Lånet skal sikres ved pant i ejendommen næst efter mulige kredit- og hypotekforeningslån eller andet tilsvarende lån i et anerkendt låneinstitut samt — for så vidt lånet ikke ydes til en kommune, jfr. stk. 2 — ved kommunegaranti for lånet i sin helhed eller en del heraf.

Stk. 4. Lånet kan tilsammen med foranstående lån højst udgøre 90 pct. af ejendommens anskaffelsessum eller værdi.

Stk. 5. I øvrigt fastsættes de nærmere vilkår for lånets ydelse af arbejdsministeren efter forhandling med finansministeren og indenrigsministeren, ligesom arbejdsministeren fastsætter, i hvilket omfang de øvrige i denne lov indeholdte bestemmelser med hensyn til arbejdskraft m. v. finder anvendelse på etableringen af fælles værkstedshuse.

Stk. 6. Hvor særlige forhold taler derfor, skal det ikke være udelukket at yde tilsvarende lån til indretning af fælles værkstedshuse i bestående bygninger.

V. Fælles bestemmelser for arbejder efter afsnit II-IV.

§ 17. Bestemmelserne i nærværende afsnit finder anvendelse på arbejder, der iværksættes efter afsnit II-IV.

§ 18. Der må almindeligvis ikke beskæftiges arbejdsløse, der kan få normal beskæftigelse. Der skal under i øvrigt lige vilkår fortrinsvis beskæftiges medlemmer af det eller de fags arbejdsløshedskasse, under hvis arbejdsområde det pågældende arbejde henhører.

Stk. 2. Det afgøres efter reglerne i arbejdsløshedslovens § 17 (lovbekendtgørelse nr. 135 af 19. maj 1958), jfr. forsorgslovens § 306 (lovbekendtgørelse nr. 329 af 19. november 1958), hvorvidt en person har haft fyldestgørende grund til at vægre sig ved at overtage eller til at ophøre med arbejde ved en foranstaltning, der iværksættes med tilskud efter afsnit II, III eller IV.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 finder tilsvarende anvendelse ved afgørelsen af spørgsmålet om berettigelsen af en stedfunden bortvisning fra et sådant arbejde.

§ 19. Arbejde ved de heromhandlede foranstaltninger er at betragte som arbejde inden for vedkommende fag i den i arbejdsløshedslovens § 10, stk. 2, omhandlede betydning.

§ 20. I det omfang, hvori det til gennemførelsen af et arbejde, hvis iværksættelse er af åbenbar beskæftigelsesmæssig betydning, bliver nødvendigt at foretage tvungen erhvervelse af grunde, bygninger eller værker, rettigheder og materialer m. v., sker ekspropriationen i overensstemmelse med reglerne i forordning af 5. marts 1845, jfr. lov nr. 6 af 10. januar 1928, medmindre der for arbejder af den pågældende art allerede findes anden ekspropriationshjemmel, idet da denne skal anvendes.

VI. Foranstaltninger for erhvervs-hæmmede m. v.

§ 21. Til foranstaltninger til optræning af erhvervshæmmede m. v. kan der ydes tilskud i henhold til nærværende lov. Bestemmelserne i § 3 samt i afsnit II-V finder i så fald anvendelse med de fornødne lempelser, der fastsættes af arbejdsministeren.

VII. Overgangs- og slutningsbestemmelser.

§ 22. Arbejdsministeren fastsætter de nærmere regler for gennemførelsen af de i nærværende lov indeholdte bestemmelser, herunder om henvisning af arbejdskraft og om kommunernes og arbejdsløshedskasserne medvirken, blandt andet i henseende til indberetning om og udvælgelse af de arbejdsløse, samt om samarbejdet mellem kommunerne, arbejdsløshedsforsikringen og den offentlige arbejdsanvisning.

§ 23. Arbejdsministeren bemyndiges til at anvende de i medfør af tidligere beskæftigelseslove til rådighed stillede beløb, over hvilke der ikke måtte være disponeret. I øvrigt vil de fornødne bevillinger være at optage på de årlige finanslove.

Stk. 2. Bestemmelserne i nærværende lov finder med de fornødne lempelser anvendelse på de i henhold til tidligere beskæftigelseslove godkendte, endnu ikke afsluttede arbejder.

§ 24. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder i kraft den 1. januar 1959.

Stk. 2. Ved loven ophæves lov nr. 169

af 30. marts 1946 om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse samt lov om tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond til visse kommunale arbejder, jfr. lovbekendtgørelse nr. 133 af 1. april 1952. Endvidere ophæves med virkning fra 1. april 1959 lov nr. 324 af 7. juli 1945 om opfyldning af tankgrave m. v.